

Marts d. 11., der traadte i Kraft den 1ste Juli, har saaledes indført 5 pCt. som Maksimum af Smørindhold i Margarine, og i Thykland har der endog været Forslag fremme om ganske at forbyde Mælketilsetning ved Fabrikationen, efter at Dr. Wollny i Kiel har gjort gældende, at der kan fremstilles god Margarine ved at lade EmulSIONen foregaa i Vand i Stedet for i Mælk.

Maksimumsgrænsen for Indholdet af Smørfedt er dog kun foreslaaet nedsat til 12 pCt., for at Margarinefabrikanter, der fabrikere Margarine med Smørfedtgaranti af 10 pCt., kunne gøre det uden Fare for at komme i Strid med Loven.

Til § 5.

De i MargarineLoven af 5te April 1888 optagne Regler om Margarinens Farve bleve tilvejebragte uden Støtte i forudgaaende Erfaringer, og Farvetablerne, paa hvilke disse Regler baseredes, bleve til Brug ved Sagens Behandling i Rigsdagen konstruerede med en Sikkerhed, der lidet svarede til de betydelige tekniske Vanskeligheder, som Udarbejdelsen frembød. Det er da ikke til at undres over, at disse Farvebestemmelser, da de skulde staa deres Prøve i praktisk Anvendelighed, ikke paa ethvert Punkt viste sig fuldt tilfredsstillende. Medens selve den Farvestyrke, der ved Loven blev fastsat som den højst tilladelige (Tablernes Nr. 9) straks viste sig at være den rette og fremdeles vil kunne beholdes som slydestgørende det tilføjede Vædd, som man snart efter, at den Fremgangsmaade ved Farvebedømmelsen, hvis Anvendelse var en Forudsætning for Fastsettelsen af en saa lav Farvestyrke som Nr. 9 og som navnlig karakteriseredes ved, at Prøven skulde udtages i meget tyndt Snit ($\frac{1}{8}$ Tomme), rummede Fare for Vilkaarlighed, særlig efter at Fabrikationen af de gennemskinnelige Margariner var kommet i Gang. Ved Lovens Revision i Rigsdags-samlingen 1890—91 stillede Regeringen derfor Forslag om at gaa over til en mere rationel Bedømmelsesmaade, saaledes at Prøven skulde udtages i 1 Tommes Tykkelse, hvorved de gennemskinnelige Margariner vilde komme paa lige Fod med de uigennemskinnelige, hvorhos man, da en Prøve i Snit af 1 Tommes Tykkelse viser Margarinen med en stærkere Farve end en Prøve af den samme Margarine-udtaget i et Snit af $\frac{1}{8}$ Tomme, foreslog den tilladte Farvestyrke sat op til Farvetablernes Nr. 8, for at det ved Loven givne Forhold ikke skulde forrykkes. Dette Forslag blev imidlertid forkastet af Rigsdagen, og den ny Lov af 1ste April 1891 beholdt de gamle Farvebestem-

melse iforandrede. Siden har Unskeligheden af at naa til den ommeldte Vædring i Farvebedømmelsen yderligere vundet i Styrke og man har derfor i nærværende Forslag paa ny bragt denne Vædring i Forslag. Endvidere har det vist sig, at den lange Række af Styrkegrader — fra 1 til 14 — som de nægældende Farvetabler indeholde, ikke er til nogen Nytte, men endog vanskeliggør Sammenholdelsen med en bestemt Prøve og gør Bedømmelsen usikker. Margarineinspektorerne have derfor indstillet, at Farvetablerne indrettes saaledes, at de kun angive den bestemte Farvestyrke, som er Maksimum for Margarinens Farve. Derimod maa Tablerne fremdeles indeholde de forskellige Farvenuancer — fra rødlig til gullig — i hvilke Margarinen fremstilles, men da Tablerne A og B have vist sig ganske overflødige, idet der ikke fremstilles Margarine af saa rødlig Farvone, som angives paa disse Tabler, medens der paa den anden Side nu fabrikeres Margarine af mere grøngullig Farvone, end Tabellen F angiver, kan man lade A og B bortfalde og optage 2 ny Farvetabler G og H. En i Overensstemmelse hermed af Dr. Lehmann Udarbejdet Table vil blive fremlagt for Rigsdagen.

Til Indførelse af de ommeldte Vædringer i Farvebestemmelsen sigter den stedfundne Omredaktion af Lovens § 5, 1ste Stykke. Til Paragrafens 2det Stykke, der i Overensstemmelse med den nægældende Lov udtrykkelig tillader stærkere Farvning af Margarine til eget Forbrug, har det til Forebyggelse af Misbrug vist sig ønskeligt at føje en Bestemmelse om, at Tilfætning af den stærkere Farve ikke maa foregaa i Lokaler, hvor der fabrikeres eller forhandles Smør eller Margarine.

Til §§ 6 og 7.

Disse Paragrafer ere enslydende med §§ 6 og 7 i den nægældende Lov.

Til § 8.

Da det har vist sig forbundet med praktiske Vanskeligheder for Importørerne at overholde Bestemmelsen om Oleomargarinfustagernes Mærkning og da den foreskrevne Mærkning efter de indvundne Erfaringer ikke kan anses nødvendig af Hensyn til Kontrollen med Anvendelsen, naar man oprettholder Bestemmelserne om Fustagernes afvigende Form eller Størrelse samt om Bogføring, har man ikke kunnet nære Betænkelse ved efter Andragende fra indenlandske Margarinefabrikanter at foreslaa Mærkningsbestemmelserne ubeladte her.